

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Josefa Velasco Navarro

Strona pozwana: Fondo de Garantía Salarial (Fogasa)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sąd krajowy, z chwilą stwierdzenia, że ustawodawstwo krajowe, z powodu jego braków, nie jest na dzień 8 października 2005 r. dostosowane do dyrektywy nr 2002/74⁽¹⁾ oraz jej wykładni dokonanej (w aspekcie wspólnotowej zasady równości) przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 13 grudnia 2005 r. w sprawie C-177/05, powinien przyjąć, że dyrektywa ta jest bezpośrednio skuteczna względem FOGASA, państwowej instytucji udzielającej gwarancji, począwszy od dnia następnego (9 października 2005 r.)?
- 2) W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie pierwsze, czy bezpośrednia skuteczność dyrektywy nr 2002/74 powinna mieć zastosowanie również, ze względu na korzystniejsze skutki dla pracownika (i mniej korzystne dla państwa, które uchybiło zobowiązaniom) w sytuacji, gdy niewypłacalność została stwierdzona –w sądowym postępowaniu ugodowym nieprzewidzianym w wykazującym braki ustawodawstwie krajowym – między datą wejścia w życie dyrektywy (8 października 2005 r.) a ostateczną datą, do której państwo hiszpańskie powinno było wprowadzić w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania dyrektywy (9 października 2005 r.)?

⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. zmieniająca dyrektywę Rady 80/987/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. L 270, str. 10)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'Etat (Belgia) w dniu 6 czerwca 2006 r. — United Pan-Europe Communications Belgium SA, Coditel Brabant SA, Société intercommunale pour la Diffusion de la Télévision Brutele, Wolu TV ASBL przeciwko Państwu Belgijskiemu

(Sprawa C-250/06)

(2006/C 212/20)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'Etat.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: United Pan-Europe Communications Belgium SA, Coditel Brabant SA, Société intercommunale pour la Diffusion de la Télévision Brutele, Wolu TV ASBL.

Strona pozwana: Państwo Belgijskie.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nałożony na przedsiębiorstwo rozpowszechniające programy telewizyjne drogą kablową obowiązek rozprowadzania niektórych określonych programów należy interpretować w ten sposób, że nadaje on twórcom tych programów „prawa specjalne” w rozumieniu art. 86 traktatu rzymskiego (w wersji ustalonej w traktacie amsterdamskim)?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy normy, o których mowa w ostatniej części art. 86 ust. 1 WE (tj. „normy niniejszego Traktatu, w szczególności normy przewidziane w art. 12 i 81-89”) należy interpretować w ten sposób, że zakazują one państwom członkowskim zobowiązania przedsiębiorstw rozpowszechniających programy telewizyjne drogą kablową do rozprowadzania niektórych programów telewizyjnych nadawców prywatnych, lecz „podlegających” (w rozumieniu belgijskiej loi du 30 mars 1995 concernant les réseaux de distribution d'émissions de radiodiffusion et l'exercice d'activités de radiodiffusion dans la région bilingue de Bruxelles-Capitale) określonym władzom publicznym tego państwa, co powoduje, że liczba programów z innych państw członkowskich lub krajów spoza Unii Europejskiej, a także nadawców niepodlegających tym władzom publicznym zostaje zmniejszona do liczby obowiązkowych programów?
- 3) Czy art. 49 traktatu rzymskiego (w wersji ustalonej w traktacie amsterdamskim) należy interpretować w ten sposób, że zakazana przeszkoda w swobodzie świadczenia usług powstaje z chwilą, gdy podjęty przez państwo członkowskie środek, w tym przypadku obowiązek rozprowadzania programów telewizyjnych w sieciach kablowych, może, bezpośrednio lub pośrednio, rzeczywiście lub potencjalnie utrudnić świadczenie usług z innego państwa członkowskiego usługobiorcom znajdującym się w tym pierwszym państwie członkowskim, co będzie miało miejsce, jeżeli z racji tego środka usługodawca znajdzie się w mniej korzystnej pozycji przy negocjowaniu dostępu do tych sieci?
- 4) Czy art. 49 traktatu rzymskiego (w wersji ustalonej w traktacie amsterdamskim) należy interpretować w ten sposób, że zakazana przeszkoda istnieje, ponieważ podjęty przez państwo członkowskie środek, w tym przypadku obowiązek rozprowadzania programów telewizyjnych w sieciach kablowych, obejmuje w większości przypadków, ze względu na siedzibę lub inne związki z tym państwem członkowskim, jedynie przedsiębiorstwa mające siedzibę w tym państwie członkowskim, mimo że nie istnieje dla takiej przeszkody żadne uzasadnienie nadrzędnymi względami interesu ogólnego zgodne z zasadą proporcjonalności?